

спрямовані переважно на удосконалювання діяльності інститутів ринку робочої сили з стимулювання територіально-галузевої і професійно-кваліфікаційної мобільності робочої сили, підвищення її якості.

Література

1. Франко І. Зібрання творів у п'ятдесяти томах. – Т. 44, кн. 2. – К., 1985. – С.313.
2. Моделі ефективного розвитку світової економіки у посткризовий період та можливості їх адаптації в Україні / Зб. матеріалів XI Міжнародної науково-практичної конференції молодих науковців 1 квітня 2011 р. – К. : УДУФМТ, 2011. – 328 с.

Тетяна ШЕСТАКОВСЬКА

Чернігівський державний інститут економіки і управління

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ЗАКЛАДІВ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

Останні роки ознаменувалися широкомасштабними радикальними змінами у структурі та змісті загальної середньої освіти України. На тлі сформованих ринкових відносин в Україні економіка освіти стає значущою її частиною. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 роки, визначила принципово нову роль і завдання системи загальної освіти [1].

Основним фактором, що робить визначальний вплив на розвиток системи загальної середньої освіти як соціальної системи, є якість управління нею. У соціальних системах стійкість автоматично не забезпечується і повинна виступати як самостійний предмет аналізу в рамках управління розвитком, супроводжуватися постановкою і рішенням специфічних управлінських завдань, вибором адекватних засобів управління, організаційних форм і механізмів.

Склад основних управлінських завдань впливає з необхідності забезпечити і узгодити всі елементи потенціалу розвитку системи. Для того, щоб управлінські рішення відповідали цим вимогам, необхідна побудова цілісної системи управління, де принципи, функції, структура та механізми управління були б узгоджені між собою і спрямовані на досягнення мети сталого розвитку. У нашому дослідженні було поставлено завдання побудови моделі управління середньою освітою на місцевому рівні, яка здатна забезпечити стійкість її розвитку.

Таким чином, в самому узагальненому вигляді модель управління розвитком закладів середньої освіти представляється як сукупність блоків, що включають основні елементи системи управління, і сукупність необхідних і достатніх зв'язків між цими елементами (рис. 1.).

У сучасних соціально-економічних умовах ціннісними орієнтирами управління освітою виступають декілька ключових положень. Система освіти повинна розглядатися як невід'ємна частина територіального соціально-економічного комплексу, а розвиток освіти повинен здійснюватися в ув'язці з цілями і завданнями розвитку території. Розвиток загальної середньої освіти має забезпечувати реалізацію державної політики в галузі освіти. Повинна бути забезпечена цілісність розвитку всієї муніципальної системи освіти. Повинна бути забезпечена стійкість розвитку системи освіти. Розвиток освіти має здійснюватися в напрямку посилення його соціальної функції [2].

Рис. 1. Концептуальна модель управління розвитком системи загальної середньої освіти

Література

1. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012-2021 рр.. Режим доступу www.mon.gov.ua/images/files/news/12/05/4455.pdf
2. Паращенко Л. Розвиток загальної середньої освіти як проблема теорії і практики управління освітою // International Conference «Effective School: Success Factors». – 2011. – №4. – с.26-37.

3. Стадник А.М. *Державне управління системою загальної середньої освіти на регіональному рівні: автореф. дис. канд. наук з держ. управління: 25.00.02 / Стадник А.М. Донецьк: Донецький державний університет управління, 2009. – 23 с.*

Анастасія ЩЕРБАКОВА, Олена СУДУК

Національний університет водного господарства та природокористування, м. Рівне

ДЕРЖАВНА ПІДТРИМКА ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ У СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ НА МЕЛІОРОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ

Залежність від природних чинників і яскраво виражений сезонний характер виробництва, відсутність регулярних протягом року достатніх доходів призводять до того, що сільське господарство є найбільш відсталою в техніко-технологічному і уразливою у фінансово-економічному відношенні галуззю економіки. В той же час рівень сільськогосподарського виробництва безпосередньо впливає на стан продовольчої безпеки держави, його соціальну стабільність [1, 301]. Тривалий технологічний процес, неспівпадання проведених витрат і отриманої продукції, а далі - доходів від її реалізації викликають об'єктивну додаткову потребу у фінансових ресурсах для забезпечення безперервного відтворювального процесу в агропродовольчому секторі. В той же час забезпечення кредитними ресурсами сільськогосподарського виробництва проблематичне у зв'язку з відсутністю достатньої заставної бази у сільгоспвиробників на меліорованих землях.

Необхідною умовою забезпечення ефективного розвитку аграрних підприємств є зміцнення їх інноваційно-інвестиційного потенціалу, що сприятиме технічному та технологічному переозброєнню галузі, виробництву якісної та конкурентоспроможної продукції, підвищенню ефективності управління інвестиціями в аграрній сфері, зокрема забезпечення продовольчої безпеки країни. Механізм державного регулювання інвестиційних процесів в аграрній сфері включає систему взаємопов'язаних методів (правових, адміністративних, нормативних, організаційних, економічних), дія яких зумовлена регіональною специфікою. Необхідність формування економічного механізму регулювання інвестиційних процесів посилюється суспільною потребою створення на меліорованих територіях ринкового середовища. В зв'язку з цим посилюється роль держави в аграрній сфері, де відсутні ринкові механізми, які ще належить створити й «налагодити», а це під силу лише державі. Важливість регулювання інвестиційної діяльності в агросфері регіону зумовлена ще й тим, що в умовах несформованого ринку необхідною є підтримка конкурентного середовища, забезпечення ефективної інвестиційної політики, реалізація системи антикризових заходів, запровадження механізму протекціонізму та захисту вітчизняних товаровиробників.

Державна підтримка як одна з форм втручання держави у дію ринкових законів повинна переслідувати мету створення необхідних умов для кардинального підвищення інвестиційного потенціалу аграрних товаровиробників усіх форм господарювання.

Зовнішні економічні умови господарювання істотно впливають на кон'юнктуру ринку сільськогосподарської продукції. Саме тому сучасна концепція державної підтримки повинна містити більше інструментів, орієнтованих на підвищення інвестиційного потенціалу сільськогосподарських організацій на меліорованих територіях. Ключова ідея пропонованого механізму заснована на залученні приватного капіталу в інновації для сільськогосподарських організацій, які працюють на меліорованих територіях за допомогою залучення в цей процес діючих інститутів і формування нових (рис.1).